

[Per Dich.]

om at bevare den gældende lov, men ikke at få gennemført disse to lovforslag.

Selv om jeg selvfølgelig er glad for, at justitsministeren nu fremsætter et lovforslag, som i princippet, når det drejer sig om den fri adgang til svangerskabsafbrydelse inden for svangerskabets første 12 uger, bogstaveligt talt er identisk med socialistisk folkepartis forslag, må jeg alligevel knytte nogle kommentarer til ministerens forslag.

På et par områder er ministerens forslag, som ministeren selv fremhævede det, tilsyneladende mere liberalt end det forslag, socialistisk folkeparti har fremsat. Mens socialistisk folkepartis forslag i § 2, stk. 2, punkt 1, siger, at kvinden ved ansøgningen grundigt skal orienteres om de hjælpeforanstaltninger, samfundet kan yde, såfremt hun gennemfører svangerskabet, ligesom hun af en læge skal orienteres om indgrebets art, så indeholder regeringsforslaget ikke tilsvarende bestemmelser, men kun at kvinden skal gøres opmærksom på, at hun ved henvendelse på en mødrehjælpsinstitution kan få en sådan rådgivning.

Ud fra princippet, at der gennem loven skal sikres den enkelte kvinde den største grad af frihed, mener vi ikke, at denne frivillighed er hensigtsmæssig. Hvis man virkelig ønsker at sikre, at kvinden i denne situation ikke, eller så sjældent som muligt, skal træffe sin afgørelse under pres fra ægtefælle eller samlever eller pres af økonomiske og andre grunde, ja, så er det tvingende nødvendigt, at hun får kendskab til de støttemuligheder, samfundet har at byde på. Dette må også være et svar til hr. Thestrup på hans betragtninger over dette emne.

Hvis man bruger frivillighedsprincippet som i ministerens forslag, sikrer man ikke, at kvinden har denne viden. Justitsministeren henviser til mødrehjælpens erfaringer, men jeg vil alligevel hævde, at vel er det utvivlsomt rigtigt, at den rådgivning, den enkelte selv frivilligt søger, vil have størst værdi, men samtidig er det nok også en erfaring fra socialt arbejde, at denne rådgivning ikke vil blive søgt af netop den gruppe kvinder, der har størst behov for rådgivning.

Jeg kan her være enig med fru Else-Merete Ross i spørgsmålet om, at der måske i allerhøjeste grad er brug for en almindelig

oplysning i befolkningen om, hvilke støtteforanstaltninger der findes på dette område.

Det er ud fra disse grundsynspunkter, at vi i forslaget § 2, stk. 2, punkt 4, siger, at kvindens ægtefælle eller samlever skal orienteres som samfundets hjælpemuligheder for familie og børn, idet vi dog understreger, at ægtefællens samtykke ikke behøves. Man må i denne forbindelse erindre, at det ikke kun er kvinden, men også hendes ægtefælle eller samlever, der kan være under pres i denne situation, og at dette pres, som netop ofte skyldes uvidenhed om de faktiske hjælpeforanstaltninger, fra manden overføres til kvinden.

Jeg vil samtidig understrege, at det må være klart, at den rådgivning, der skal ydes i denne forbindelse, skal være en rådgivning og ikke en pression hverken i den ene eller den anden retning. Og lad mig så yderligere for en ordens skyld tilføje, at hverken jeg eller mit parti mener, at de hjælpeforanstaltninger, der findes nu, er tilstrækkelige, langt fra. Jeg er helt enig med hr. Falk Hansen i, at den megen sympati, der gang på gang er givet udtryk for her i tinget, for at disse foranstaltninger skal forbedres, ikke har fået kontante resultater.

Vi mener altså, at netop ud fra hensynet til kvindens muligheder for at træffe et frit valg bør disse bestemmelser om obligatorisk rådgivning bevares.

Jeg mener ikke, at svangerskabsafbrydelse er en lykkelig eller ønskværdig ting. Ligesom fru Else-Merete Ross mener jeg, at det er den slettest tænkelige form for familieplanlægning. Men jeg tror, at det er et nødvendigt sikkerhedsnet i vort samfund, hvor mange forhold stadig bringer kvinder eller familier i en utålelig situation ved et uønsket svangerskab. Jeg giver fru Else-Merete Ross ret i, at det er en tanketorsk, at § 5 er udformet, som den er, men vil dog samtidig sige, at vi fortsat mener, at den oplysning om forebyggelse, om prævention, der findes, bør udvides meget kraftigt såvel i skolerne som i samfundet som helhed. Og mest naturligt, vil jeg sige i denne forbindelse, og formodentlig i virkeligheden også mest økonomisk vil det være, om disse forebyggende midler udleveredes gratis til dem, der måtte ønske det.

Vi må samtidig erkende, at oplysning,